

Vrabec.

»Mladenič, prosim te lepó,
Odpiraj okno svoje,
Na zidec sèm naj potresó
Drobtinic roke tvoje!«

»Ná, drzni vrabec, brez skrbi
Želodček svoj nasiti,
Doklèr pomlad se ne vzbudi,
Vsak dan smeš sèmkaj priti.««

»Oj, hvala, hvala stokrat stó! —
Zdaj pa imám gostijo! —
Pač srečen, dragi, si zeló,
Kakó za té skrbijo!«

»Oj, dosti kruha tu imam,
In kakor kralj kosilo,
A, drobni vrabec, vse ti dam,
Če daš prostost mi milo!««

Ivanovič.

Naj bo!

Óblagrujejo me mnogi:
»Glej, presrečen si sedaj,
Smeješ se v obraz nadlogi,
Tukaj tvoj in tam je raj!«

Pa naj bo! Naj svet vesoljni
Stokrat bolj čestita mi,
Oh, čeprav to v duši bolni
Méne peče in skeli.

Srca svojega odpiral
Svetu jaz ne bom nikdar,
V prsih tiho bom umiral,
A na licih sreče žar!

Oh, čemú bi tudi pravil,
Kaj mi žalostí srcé?
Ran mi svet ne bo ozdravil,
S smehom le množil gorjé!

Ivanovič.

Triolet.

Usoda kruta je takó velela:
Ljubiti tebe jaz ne smem, deklè!
Izbrisati iz srca moram tè —
Usoda kruta je takó velela.
Jaz slušal sem. Srce poslèj mi mrè,
Pomlád nebeska v duši je odcvela —
Usoda kruta je takó velela,
Ljubiti tebe jaz ne smem, deklè!

Kot nem v življenji bodem hodil dalje
Brez cvetja v mrtvem srci, brez sadú,
In sam takó popotnik brez mirú
Kot nem v življenji bodem hodil dalje,
Ne bo kazalo lice srčnega mrazú,
Solzá z očij ne bo vabilo žalje:
Kot nem v življenji bodem hodil dalje
Brez cvetja v mrtvem srci, brez sadú.

Clausus.

